

ЧУДОТО

ЕУЗЕБИО да беше дошъл в Драганово нямаше да направи такава сензация. Първо, защото него драгановчани го бяха виждали няколко пъти по телевизията и спокойно го различаваха от Георги Пардалев и второ, защото настъпващото събитие беше чудо невиждано. Хората на тумби на тумби се стичаха на селския мегдан, просънзени се целуваха, прегръщаха и единственият въпрос, който си задаваха, беше: „Ама вярно ли е?..“

Други, празнично облечени кооператори, се поздравяваха и радостно споделяха, че са доживели „чудото“. И така — мало и голямо не беше на себе си. Оставаше да се изясни само вярно ли е това, за което бяха пролези толкова радостни съзвиза.

Най-после един член на Управителния съвет набра сили и, като се окашля, рече:

— В заблуждение сте изпаднали, хора драгановчани. Чули сте, ама не сте разбрали. . . Вярно е, че ние имаме десетина джъдвални машини и инсталации, но че сме използвали за поливане дори една от тях, макар и да ви натъжа, трябва да ви кажа, че е чиста лъжа. Но тъй като и аз чух нещо подобно преди изобщо време, да не би това да е някъде другаде или пък в Павликиени. Затова предлагам да проведем с тях следните телефонни разговори:

Ние отгук: — Ало, Павликиени! Имам чест да ви попитаме поливате ли със своите машини на брой шест?

Те оттам: Може ли да не ни задавате такива въпроси, че с използването на техниката сме твърде боси. Изобщо с тия машини изобщо не сме си създаваме главобол. . . Я проверете дали ги използват както трябва в Сухиндол.

Ние отгук: — Ало, Сухиндол, как сте с използването на поливаческите агрегати?

Те оттам: — По-тихо, че някой от нас може да си изпати! Цялата наша техника за поливка е в лятна почивка. И за да не си харчите парите за телефонизация, като търсите къде добре използват поливаческата си механизация, знаят, че: машините на Овча могила, Бяла черква, Върбовка, Лясковец и Михалци стоят на сухо като извържени от водата мренки и че с тях сме от един дол дренки.

От непроведените телефонни разговори драгановчани разбраха, че поливаческата техника не се използва и в много други стопанства. Това отчасти ги поуспокои и те, полурадостни, се разописаха по домовете в очакване на високи дожди.

ТЕЛЕГРАФИСТ

— Я кажи ми, облаче ле бяло, що и днес не си поляло? . . .
(Пее се от някой, без да им мигне око, и чакат да капе само от небото).

БЪРЗО! БЪРЗО!

От преброяването, което току-що проведохме, тук се установи, че един напоен стрък царевича не е бил преброен при отчитането. Така че с него вече значително минаваме пред кооперативите в Горна Студена и Бяла черква, които много се излагат и изостават в царевичната поливка. Не ги е срам!

ТКСЗ — ДЪСКОТ

П. БОР

ДА ЖИВЕЙ ТРУДА — НА ТАТИ НА ГЪРБА

Татенцето последен започна да се храни и като ме гледаше как с апетит лапам яхията, продължи да говори по своята любима тема за значението на труда:

— Ех, Пенчо, да знаеш, момченцето ми, как работехме ние, когато бяхме на твоите 17 години! От сутрин до здрач. Закаляхме се, обикнахме труда и така станяхме хора, полезни за обществото. А като си спомня славните бригадирски дни! Песни, огньове, тръбата свири, верни другари. . . Чакай, телефонът звъни. . . Алю, кой ме търси? От Градския комитет на Комсомола ли? За Пенчо? А, да става бригадир! . . . Вижте какво, няма да стане тази работа. Абе. . . момчето е така. . . болнаво. . . няма апетит. . . След това, да ви кажа, вашите инструменти са много тежки, трябва да му дадете не лопата, а лопатка, като детските. . . Ама и да имате такива, той пак няма да дойде, не може.

Какво казвате, че това е комсомолско поръчение? Хубаво, бе, ама

аз сина си не пуцам на бригада! Ето и неговият съученик Кирил Лясков, който живее на ул. „Х. Димитър“ 25, Велико Търново, пак няма да ходи на бригада. Миналата година това момче стана дружинен ръководител, нареди я, тази година пак ще измисли нещо. Сега той е заръчил пред хора от комитетата, че иска работата да му се заплаща. Аз пък за моя Пенчо казвам, че не е. . . годин, храни се здравата, ама няма апетит. Ако е работата да посочвам и други примери, мога. И средношколците от Велико Търново Веселин Илиев и Валери Матов също не искат да отидат на бригада. Първият мърка нещо за свое оправдание, а вторият — баща му не го пуска.

Татенцето затвори телефона, седна на мястото си и рече:

— Хапвай си, моето момче. За какво говорехме! . . . А, за труда.

КРАСИЯН ПЕТРОВ
от младото поколение

При 38° над нулата

И тъй, граждани на Велико Търново, аз стъпих на ваша земя. Нали ме беше напекло, съврнах право в хотел „Трапезица“.

— Добър ден — поздравих хотелерките.

— Какво желаете? — запитаха те. — Ами какво може да се желае в хотел? Легло. И ако може в похладна стая. . .

— Тук не се дават леглата. Обадете се в „Балкантурист“.

Изскачам на улицата, трия потта и ето ме в кокетната сграда.

— Желая едно легло в хотел „Трапезица“ за няколко дни. . .

— Няма — отвърща ми момичето зад касата.

— Казаха ми, че има в хотел „Трапезица“.

— Но те са запазени за гости.

— Аз също ще гостувам във Велико Търново. . .

— Става дума за чужденци. Вие се обадете в квартирното бюро до бившия хотел „Шинка“. Дават стаи в частни къщи. . .

Ето ме отново на улицата. Слънцето все по-сърдито пече (или на

мен така ми се струва!)

— Здравсти. Къде така? — стиска ръката ми стар познат.

— Дойдох за няколко дни. Бързам да осигурия покрив над главата си. . .

— Моят вуicho дава стаи. Ето отсреща му е къщата. Ако искаш, да го питаме. . .

— Да, имам стаи — отвърща вуичото. — Но трябва да се обадите на квартирното бюро. . .

— Ще се обадя. Лесна работа. . .

— Шо не отидете към хотел „България“. Ще ви бъде по-добре. Квартирното бюро ми праща чужденци. Вземам по два лева.

Сбогувам се с вуичото. И ето ме в хотел „България“.

— Добър ден!

— Какво желаете?

— Ами какво мога да желая. . .

— Няма. Тук са само командировани. . .

— Но и аз имам командировка! Да покажа ли удостоверението. . .

— Не е нужно. Нямате легла. . .

Вижте квартирното бюро. . .

Но къде по дяволите да отида?! . . .

Б. ДУНАВСКИ

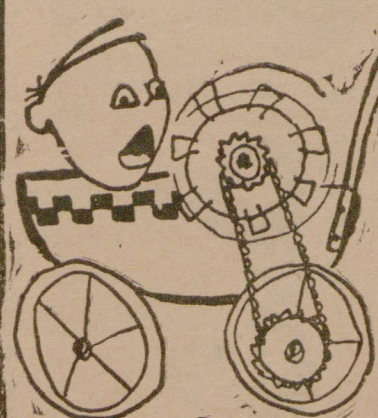
П. БОР

— МИЛОТО НА МАМА, ДОНЕСОХ ТИ ОЩЕ СЛАМА!..

Хрис.о Стойчев

Роден е през 1944 година във Велико Търново. През 1963 г. ражда първата си карикатура, пак в споменатия град. Оттогава до ден днешен покрай пряката си работа (абитуриент, войник, шлосер и кандидат-студент) той упорито рисува и си трай. Но всяко траене си има край. Пускаме го да проходи в печата — да му зорква ръката.

КОИТО СИ НЯМА БАБА. . .

ЧОВЕК се ражда и в малко по-поспесте има главното задължение да проговори. А проговори ли — иди, че го спирай! За разлика от всички обаче някои отделни екземпляри имат тази слабост, че вместо да проговарят — пропсват, просвирват, прописват, прорисуват и т. н. На това „про“ обикновено се казва талант. И така талантът стига до следващия отговорен помет — ПРОХОЖДАНЕТО, или по народному казано „ПРОЩПАЛНИКА“. Оттук нататък някои от тия „таланти“ започват да ходят или по-точно казано хукват по редакциите, за да печатат своите творения. През всичкото това време те твърдят, че не само са проходили творчески, но и че вече трябва да бъдат признати за гениални. След което тези „таланти“ преминават в друго определение — „манияци“.

НАСЛУКА!

Ново великотърновско явление — по една будка на глава от населението. . .

ТЪРПЧЕСТВО ОТ

НАРОДНИ УМОТВОРЕНИЯ
СЪС СЪВРЕМЕННИ ЗВУЧЕНИЯ

● Ако камък удари гърнето — тежко на гърнето, ако гърнето удари камъка, тежко пак на гърнето —
Дописник на село

● Ако не тече, ще капе —
Нов жилищен блок

● Влиза патка, излиза гъска —
Кандидат студент, влязъл по втория начин

● Един прави, много теглят —
Проектант

● За пара засвири, за пет не вальква —
Ресторантски оркестър

● И коза брада носи —
Ама коубойски гащи — не.

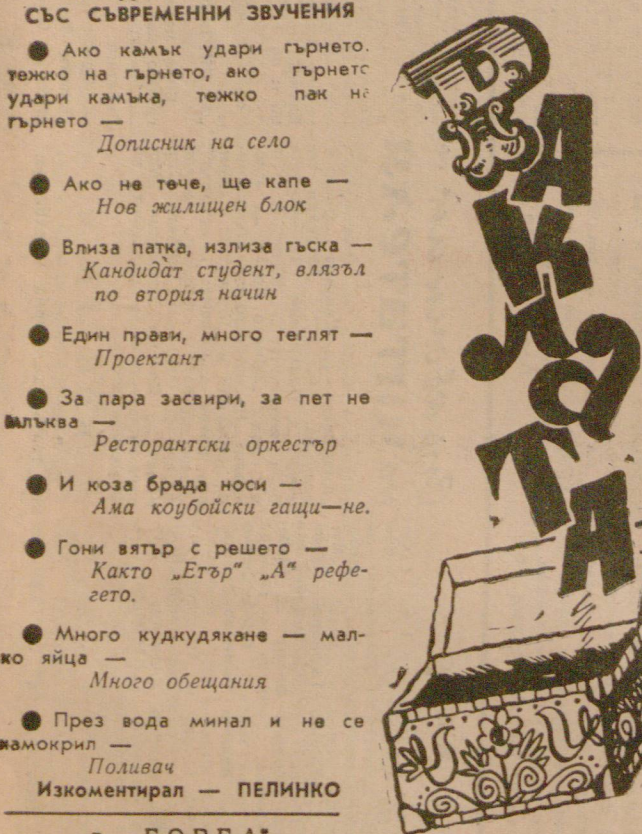
● Гони вятър с решето —
Както „Етър“ „А“ рефегето.

● Много кудкудякане — малко яйца —
Много обещания

● През вода минал и не се намокрил —
Поливач

Изоментирал — ПЕЛИНКО

в. „БОРБА“
Стр. 4, бр. 94, 6. VIII. 1966 г.
Индекс 21 301

ИНТЕРЕСНО! ЛЮБОПИТНО!
ЗНАМЕНАТЕЛНО!

За пръв път в света!

В с. Долна Оряховица се е явило едно странно явление — сламата по блоковете на стопанството придобила тъмносив цвят. За да проучат случая, тук дойдоха учени от Италия, сътворители на сортовете пшеница „Сан пасторе“ и др., а също от Канада, Съветския съюз и пр.

Учените много се учудиха от това чудо. Тогава обаче един много интелигентен долнооряховчанин-кооператор се намеси в дискусиата и каза на английски, руски, италиански и чист български език:

— Не се чудете, уважаеми учени хора. И неуките ще ви кажат, че ако нашата слама постоянно още малко по блоковете, както стоя досега, изложена на джълбовете, ще стане на цял катрапеночерня. Те ще ви кажат също, че зимска невниманият наш добитък няма да иска да я консумира, а консумира ли я, възможност е да изпъне двукопитни нозе за вечен покой!

Превел думите на долнооряховчанина:
ОСТРОПЕРЦЕВ (полиглот)

Булгарплод — клон Полски Тръмбеш
ИЗВЕСТЯВА

на интересувашите се стопанства, че ако имат праскови и други хубави плодове с експортни качества, нека не се надяват на навременното изкупуване в този им вид, а на изкупуване във вид на ракия, за каквато те ще станат, след като втасат от дългото чакане.

НАЗДРАВЕ!

Вносно

По-друга си е стоката в чужбина, и опаковка, и десен желан. . .
Накупи ризи шик една дузина да смае всички в вносна арматура.
Когато в къщи ги разгърна старият, прочете слисано

„Мейд ин България“

ПО ТЪЛКОВНИЯ РЕЧНИК, стр. 215, ред 34 знаем, че ЗЕВЗЕКЪТ означава шега, смехория, а ЗЕВЗЕК — смешник, шегобиец, духовит човек. Обаче и без речник знаем, че това са най-симпатичните хора, които народът много ценят заради тяхната немуморима изобретателност да го разсмяват. А смехът пък, както знаем от медицината, е чисто здраве и е по-полезен от пълешите, доматиите и всички витамини, взети заедно.

Най-голям улов на зевзеци има между ловците. Там шегата е основно задължение за всеки. Без нея ловецът е като празна пушка. Ето ви един

НАСЛУКА! НАСЛУКА! НАСЛУКА!

ловджийски зевзекът от Велико-търновски характер. Предстояло да се открие ловният сезон. Една голяма група ловци от Велико Търново се готвели да сторят това по много тържествен начин. Пълнили те патроните и раниците, но не знаели, че в този момент двама от техните приятели са заети с нещо много важно. Без да знаят нито кой, те взели една котка и я облекли в заешка кожа. Това не представлявало никаква трудност, защото знаем, че одраната заешка кожа е нещо като гасиризон и облекчаваната в нея котка се чувствувала като в нов костюм, от който тя не можела да се измъкне, поради това, че зевзеките го били завързали откъм опашката. Така създаденият нов вид „заек“ двамата приятели поставили в козината и пропели в разпънатия живот си намерило в багажника на колата, с която ловците заминали за ловното поле.

Донъл тържественият час. Всички си пожелали „наслука!“

И така, макар сега да се открива сезонът само за гълъби и пъдпъдъци, очакваме от вас нови интересни зевзекът. За да не ви изгубим из първия ловен ден, от горното вземете си поука —

Ха наслука!

Преразказал П. ЕТЪР

НАСЛУКА! НАСЛУКА! НАСЛУКА! НА ЛУКА! НА ЛУКА!

НАШИЯТ СЪОБЩАВА С Т ДЕБЕЛЕЦ

СПЕЦ . . . ПЛОД И ЗЕЛЕНЧУК

Малко гостоприемно магазинче за плодове и зеленчуци, което си мисли, че като е толкова мъничко, не може да побере половината село в търбухчето си.

Може, може!

То може да се направи и щанд на открито! . . .

КЛУБ НА КОМСОМОЛСКОТО ДРУЖЕСТВО

Нарича се така за формалност, а всъщност не се знае кой му е стопанинът. Ако се вярва на мълвата, комсомолците са пуснали в клуба под висок наем много семейства мухи, дошли в селото ни на летуване. Уговорката е, че мухите ще заковат провисналия лозунг, ще почистят стъклата и изобщо ще направят всичко възможно да заприлича той на младежки клуб.

НОВА МОЛИТВА

в с. джулюница

Хлебарю, хлябът наш, който ни го даваш всеки ден, дай ни го и днес, но мек и топъл, а не студен, както ни го даваш всеки ден!

Н. В.
по материал на Глогов Трън

Хри-100